

Arrest

nr. 145 818 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BLOMME, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:
(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende op 05.11.2012 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer en verkreeg de E-kaart op 29.05.2013. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 12.06.2014 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Betrokkene werd daarom op 04.07.2014 in kennis gesteld van de uitnodiging om recente bewijsstukken voor te leggen die zijn huidige economische situatie of bestaansmiddelen staven. Hij legde naar aanleiding hiervan volgende documenten voor: een ocmw-atteest, een overeenkomst voor algemene arbeidsmarktcompetenties, een trajectovereenkomst en loonfiches van het jaar 2013. Betrokkene toont hiermee aan tewerkgesteld te zijn geweest in 2013 en verder een opleiding 'algemene arbeidsmarktcompetenties' te hebben opgestart via ESF en in trajectbegeleiding te zijn bij de VDAB.

Uit navraag bij de databank van de RSZ is gebleken dat betrokkene ook in augustus 2014 nog 5 dagen tewerkgesteld is geweest maar gezien de marginale aard van deze tewerkstelling en het feit dat men door de VDAB pas na 4 weken tewerkstelling als werknemer wordt beschouwd, dienen we betrokkene vanaf 31.12.2013 (laatste dag tewerkstelling van een arbeidsperiode van +/- 9 maanden) als werkzoekende te beschouwen. Betrokkene kan bijgevolg geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2,2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2,3°).

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op niet-marginale tewerkstelling. Betrokkene toont onrechtstreeks aan te voldoen aan de eerste voorwaarde gezien hij trajectbegeleiding krijgt bij de VDAB. Hij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst.

Het is immers niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om te werken dat deze mogelijkheid zich hoe dan ook in de toekomst zal herhalen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds 31.12.2013 slechts 5 dagen heeft gewerkt. Dit doet niet meteen het beste vermoeden omtrent de tewerkstellingskansen. De opleiding 'algemene arbeidsmarktcompetenties' en trajectbegeleiding hebben hem kennelijk ook nog niet veel verder geholpen. Nergens in het dossier is verder enige informatie terug te vinden betreffende zijn actieve zoektocht naar een job, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden worden.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij kennelijk al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 15/05/2011 (betekend op 04/07/2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis§1, 2° of 3°lid 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, is het

bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.“

2. 1. Ambtshalve wordt gewezen op het volgende:

2.1. Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij *in casu* gebruik heeft gemaakt van de in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) voorziene mogelijkheid om een syntheseseminarie in te dienen.

Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

– 39/71;

– [...];

– 39/73 (§ 1);

– 39/73-1;

– 39/74;

– 39/75;

– 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2°, en 57/6/3 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;

– 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de nota met opmerkingen wordt, indien de originele nota is ingediend bij aangetekende brief op per bode met ontvangstbewijs, binnen dezelfde termijn een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de syntheseseminarie en indien de verzoekende partij wordt bijgestaan door een advocaat, wordt binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn om een syntheseseminarie in te dienen, een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden. De griffie maakt uitdrukkelijk melding van dit voorschrift op de in het derde lid bedoelde kennisgeving.

Indien de verzoekende partij tijdig een syntheseseminarie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen syntheseseminarie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

2.2. Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “*over een termijn van vijftien dagen (beschikt) om een synthesesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”. De synthesesememorie wordt aldus gedefinieerd als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft. Het begrip “*samenvatten*” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen (RvS 27 maart 2014, nr. 226.907).

In casu blijkt de door de verzoekende partij ingediende synthesesememorie een letterlijke herneming van de middelen te bevatten.

Nergens kan in de synthesesememorie een samenvatting van de middelen worden teruggevonden. Evenmin blijkt een repliek op de nota met opmerkingen. Bijgevolg kan de synthesesememorie niet worden beschouwd als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

2.3. Na de vaststelling dat de synthesesememorie geen samenvatting van de middelen uit het inleidend verzoekschrift bevat, vermag de Raad niet anders dan het beroep tot nietigverklaring te verwerpen (Cf. RvS 16 september 2014, nr. 228.376). De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.4. Bijgevolg dient het beroep bij gebreke aan een wetsconforme synthesesememorie te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER